

hvorfor vi med denne forklaring, jeg her har givet, vil afholde os fra at stemme på nuværende tidspunkt.

Det er næsten unødvendigt at sige, at der heller ikke på dette område, hvor vi ellers finder nogle af de allersvageste mennesker, kan findes et eneste initiativ fra regeringens side. Der siges meget pænt, men der gøres intet. Det fælles sociale ansvar blev heller ikke i denne finanslov til et fælles ansvar. Store ord fra regeringen, javel, så sent som i maj skrev statsministeren sammen med socialministeren en kronik – Berlingske Tidende den 2. maj 2002 – hvori det hedder:

»Selv om regeringen således vil ændre hele tankegangen i arbejdet med at bringe de svageste på fode igen,« – vi kan jo alle sammen huske det der med bistandsklienten, der skulle være bankdirektør – »så er det ikke det samme som, at regeringen ikke vil bruge flere penge. For det vil vi.«

Regeringens løfte om at få brudt den negative sociale arv står fortsat og flagrer fortabt på en avisside fra maj. Løftet har ikke fundet vej til én side i finanslovsforslaget eller til ét ærligt forslag på finansloven, bortset fra det, som vi forudså allerede ved førstebehandlingen i september, nemlig at det alene ville være den forud reserve-rede satspulje, der kom til at lægge ryg til initiativerne. Det har vi i høj grad fået bekræftet under formiddagens debat med Venstres ordfører.

Men så skal man jo være retfærdig. Jo, der er 4 mio. kr. ekstra, dem har vi også haft nævnt før – 4 mio. kr. er faktisk hånligt.

Socialdemokratiet har stillet ændringsforslag om en indsats i omegnen af 100 mio. kr. til en målrettet indsats over for risikobørnene. Vi udvider de personlige tillæg og skaber forsøg med udvikling af hjemmehjælpen, der er nøglen til mange ældres tryghed og velfærd, og så sikrer vi dækning for et skattefrit – og det vil jeg gerne understrege her ved tredjebehandlingen af finanslovsforslaget – beløb til forbedring af de svage ældres økonomi. Og vi har også sikret midler til gennemførelse af første etape af en handicapplan i fortsættelse af de initiativer, som den tidligere regering fra Socialdemokratiet og De Radikale forelagde.

Kristeligt Folkeparti og SF stiller begge forslag om ønskede tilskud til adoptivforældre. Vi mener, det er problematisk blot at øge tilskuddet, da der er en risiko for, at omkostningerne bliver øget i samme sammenhæng, sådan at den øgede betalingsevne ikke vil vise sig i, at man

rent faktisk samlet kan få en billigere omkostning for adoptionen.

Vi vil i lighed med både Kristeligt Folkeparti og SF, der kender til den problemstilling, signalere, at vi gerne vil være med til i fællesskab med forslagsstillerne at arbejde med en konstruktiv model, hvorfor vi her i dag vil holde os til at stemme for det ene af forslagene, nemlig Kristeligt Folkepartis forslag, men altså med den anførte bemærkning som forudsætning.

Når det drejer sig om den skæve fordelingsprofil, så genfinder vi den også i regeringens manglende regionalpolitik. Satsningerne i det jysk-fynske erhvervsstrategiarbejde genfindes ikke. De har afsat sig i en af de aftaler, vi lavede sidste år for dette års finanslov, men desværre fuldfører regeringen ikke nogen andre initiativer og tager ej heller hul på nye.

Kl. 13.30

Så er der Storstrøms Amt og Vestsjællands Amt, som er indgået i et erhvervsreddegørelsesarbejde inspireret af det, der er lavet for Jylland-Fyn, og her er der heller ikke nogen penge forinden. Og Bornholm, hvor der er sunde initiativer, som er sat i gang, men som mangler midler til videreførelse, får at vide, at her er der ikke mere.

Og med hensyn til turismens udvikling, som jo har stor betydning for hele landet, men måske ikke mindst for de områder, der ligger langt borte fra byerne, må vi se, at der skæres ned; end ikke de aftaler, som regeringen har indgået selv i januar, bliver opfyldt. Her har Socialdemokratiet og Kristeligt Folkeparti stillet ændringsforslag, der er temmelig parallelle, og dem kan vi selvfølgelig støtte.

Vi har desuden stillet nødvendige ændringsforslag om styrkelse af både forbruger- og konkurrencepolitikken, der kan medvirke til at skabe et både sundere og mere åbent og mere konkurrencefygtigt erhvervsliv til gunst for den samlede samfundsøkonomi.

Det meste af innovationspolitikken er jo flyttet over til Forskningsministeriet, der har fået et nyt og utilgængeligt navn. Det er måske ikke det klogeste træk i regeringens mange omflytninger, men jeg vil i hvert fald gerne kvittere for den forhandlingsvilje, og da det også kom til stykket forhandlingsevne, der har præget drøftelserne om forskning og innovation. Det er lykkedes at skabe et stabilt fundament for udviklingen på forskningsområdet med nogle fornuftige elementer inden for innovationsmiljøer og innovationskonsortier.